

*Kas nosaka mūsu panākumus
darbā, biznesā, dzīvē?*

5 VEIKSMES LIKUMI

B. Bērgs & Dž. D. Manns

*Zoldnera
izdevniecība*

Saturs

1. Censonis	3
2. Noslēpums	9
3. Vērtības Likums	21
4. Nosacījums	35
5. Kompensācijas Likums	39
6. Kafijas pasniegšana	51
7. Reičela	55
8. Ietekmes Likums	61
9. Sjūzena	71
10. Patiesuma Likums	79
11. Gass	95
12. Saņemspējas Likums	99
13. Aplis ir noslēdzies	111
14. Došanas prieks	119
Pieci Patiesas Veiksmes Likumi	125

Noslēpums

Nākamajā rītā Džo devās uz Brendas nosaukto adresi un iegriezā mašīnu lielā apļveida piebraucamajā ceļā. Novietojis mašīnu, viņš pārlaida skatienu skaistajai akmens savrupmājai, kas stiepās četru stāvu augstumā iepretim viņam. Džo klusi iesvilpās – tā tik bija vietīņa! Jā, šis cilvēks bija *ietekmīgs* vīrs.

Džo bija izpildījis savu mājasdarbu iepriekšējā vakarā. Stunda internetā atklāja viņam dažas visai vērā ņemamas lietas par cilvēku, ar kuru viņš grasījās tikties.

Cilvēkam, kurš bija pazīstams kā Priekšsēdis, bijusi ļoti veiksmīga karjera ar plašu uzņēmumu diapazonu. Tagad, savu uzņēmumu vadību galvenokārt atstājis pārvaldnieku pārziņā, viņš lielāko daļu laika veltīja citu apmācībai un konsultēšanai. Viņš

bija pieprasīts *Fortune 500* kompāniju* prezidentu padomdevējs un vadošais referents korporāciju augstākā līmeņa vadītāju pasākumos. Viņš bija kļuvis par sava veida leģendu. Kādas avīzes rakstā viņš bija nodēvēts par «biznesa pasaulē vislabāk glabāto noslēpumu».

«Runā par ietekmi,» nodomāja Džo. «Kā sasniegt mērķus, gūt panākumus!»

«Džo! Laipni lūgts!»

Lielu ozolkoka durvju priekšpusē stāvēja slaida auguma cilvēks ar rūpīgi sasukātiem tumšiem matiem, kurus bija skāris sirmums. Viņš bija ģērbies gaiši zilā kreklā, gaiši pelēkā žaketē un rūpīgi izgludinātās gaiši pelēkās biksēs. Viņam varētu būt nedaudz pāri sešdesmit vai pat mazāk, Džo vērtēja. Viņa vecums bija viena no detaļām, kuru meklējumi internetā nebija atklājuši.

Viņa kapitāla lielums bija otra detaļa, taču bija skaidrs, ka šī cilvēka rīcībā esošās naudas daudzums bija *kosmisks* lielums. Pils, kuras priekšā stāvēja Džo, stiprināja šo pieņēmumu – tāpat kā šī cēlā, elegantā cilvēka klātbūtne. Viņa starojošā sejas izteiksme skaidri apliecināja, ka viņa «laipni lūgts» bija patiess, nevis tikai tukša pieklājības frāze.

«Labrīt, kungs,» Džo atņēma sveicienu. «Paldies, ka atlicinājāt laiku, lai tiktos ar mani.»

«Esi sveicināts – un paldies arī *jums*, ka veltāt laiku man.» Pindars plati pasmaidīja, cieši paspiežot Džo roku. Džo atbildēja viņam ar mulsu smaidu. «Par ko gan *viņš* pasakās man?» Džo prātoja.

* *Fortune 500* - ASV 500 lielāko kompāniju saraksts, ko ik gadu kopš 1955. gada publicē biznesa žurnāls *Fortune*. (Red. piez.)

«Dosimies uz terasi nobaudīt tasi karstas Reičelas slavenās kafijas,» namatēvs aicināja, pavadot Džo pa nelielu grantētu celiņu, kas veda apkārt savrupmājai. «Esat izbrīnīts par savu atrašanos šeit?»

«Patiesībā, jā,» Džo nācās atzīt. «Interesanti, cik gan biznesa pasaules leģendu atvērtu savas mājas durvis pilnīgam svešiniekam sestdienas rītā?»

Pindars pamāja ar galvu, iedams tālāk pa taciņu. «Patiesībā panākumiem bagāti cilvēki to dara visu laiku. Parasti, jo veiksmīgāki viņi ir, jo vairāk vēlas dalīties savos noslēpumos ar citiem.»

Džo piekrītoši māja ar galvu, cenšoties visiem spēkiem noticēt, ka tā varētu būt patiesība.

Pindars palūkojās uz viņu un atkal pasmaidīja. «Mūsu sākotnējie priekšstati var būt mānīgi, Džo. Patiesībā tie tādi ir gandrīz vienmēr.»

Pirms Pindars turpināja, viņi kādu brīdi soļoja klusēdami. «Man reiz bija iespēja tikties ar Leriju Kingu – jūs zināt, radio un TV intervētāju?»

Džo piekrītoši pamāja.

«Tā kā viņš ir intervējis tik daudzus slavenus, panākumiem bagātus un ietekmīgus cilvēkus, es vēlējos pārbaudīt, vai manis paša novērojumi sakrīt ar viņējiem. «Lerij,» es pajautāju viņam, «vai jūsu viesi tiešām ir tik jauki, kā šķiet? Pat istās superzvaigznes?» Viņš palūkojās mani ar caurbļošu skatienu un sacīja: «Vai zināt, ko? Tā ir interesanta lieta – jo lielākas zvaigznes viņi ir, jo patīkamāki tie ir.»»

Kaut kas Pindara sirsnīgajā, čerkstošajā balsī jau no pirmā mirkļa, kad viņš to izdzirdēja, lika Džo justies nepiespiesti ieinteresētam. Tagad viņš saprata, kādēļ: tā bija *stāstnieka balsis*.

Pindars turpināja: «Nu, Lerijs brīdi padomāja par to, ko tikko

bija teicis, un tad piebilda vēl ko. «Es uzskatu, ka cilvēks var sasniegt noteiktu panākumu līmeni, nebūdamas pārāk īpašs. Taču, lai gūtu lielus – patiešām lielus, *patiesus panākumus*, cilvēkam arī iekšēji jāpiemīt kaut kam patiesi īstam, neviltotam.»»

Kad viņi nokļuva līdz terases galdiņam, Džo palūkojās visapkārt – un tik tikko noturējās skaļi nenoelsies. Tālu, cik vien stiepās skats, zem viņiem pletās pilsēta, bet tālāk rietumos pie apvāršņa pletās kalni, daļēji mākoņu ieskauti. Tas bija elpu aizraujošs skats.

Viņi iekārtojās pie galda, un jauna sieviete, ko Pindars bija nosaucis par Reičelu, pasniedza viņiem savu «slaveno» kafiju. Kad viņa to lēja tasēs, Džo iedomājās: «Sjūzena neticēs, kad es viņai pastāstīšu par šo vietu.» Viņš sievai bija teicis, ka grasās «tikties ar potenciālo klientu». Džo pasmaidīja, iedomādamies viņas sejas izteiksmi, kad viņš stāstīs par piedzīvoto.

«Oho,» teica Džo, «Lerijs Kings, ja? Starp citu, kafija ir lieliska! Vai Reičelas kafija tik tiešām ir slavena?»

«Tā ir slavena šajā mājā,» teica Pindars ar smaidu. «Es parasti neslēdzu derības, taču, ja es to darītu, vai zināt, par ko es būtu gatavs derēt?»

Džo pakratīja galvu.

«Es varu derēt, ka kādudien tā būs slavena visā pasaulē. Reičela ir ļoti īpaša. Viņa pie mums ir aptuveni gadu, taču domāju, ka tuvākajā laikā viņa mūs atstās. Esmu mudinājis viņu atvērt kafejnicu tiklu. Viņas kafija ir pārāk laba, lai tajā nedalītos ar pārējo pasauli.»

«O, jā, es saprotu, ko jūs gribat teikt,» Džo, paliekdamies uz Pindara pusi, teica ar savu īpaši sazvērniecisko «starp mums, puīšiem, runājot» izteiksmi. «Ja viņa to varētu gatavot rūpnieciskos mērogos, jums būtu milzu noiets.» Viņš atlaidās savā krēslā un iedzēra vēl vienu malku kafijas.

Pindars nolika savu tasi un domīgi noskatījās Džo.

«Patiesībā, Džo, šajā īsajā laika sprīdī, kas ir mūsu rīcībā šorīt, tas ir tieši tas, ar ko es gribētu sākt. Jūs un es – mēs bagātības radīšanai pieejam no dažādām pusēm. Ja mēs vēlamies šo nelielo pastaigu veikt kopā, mums jāsāk ar to, ka dosimies vienā virzienā. Ja ievērojāt, es teicu «dalīties» ar savu kafiju. Savukārt jūs teicāt – «noiets». Vai redzat atšķirību?

Džo nebija īsti drošs, vai viņš to saskata vai nē, taču viņš noklepojās un teica: «Jā... domāju, ka jā.»

Pindars pasmaidīja. «Lūdzu, nepārprotiet mani. Nav nekā sliktas naudas taisīšanā. Daudz naudas, patiesībā. Gluži vienkārši tas nav īstais mērķis, kas var nest veiksmi.» Redzot neizpratni Džo sejā, viņš pamāja un pacēla roku, ļaujot noprast, ka paskaidros nupat teikto. «Jūs vēlaties izprast, kas ir panākumi, vai ne?»

Džo piekrītoši pamāja.

«Labi. Es vēlos tagad dalīties ar jums savā Komerccnoslēpumā.»

Pindars nedaudz paliecās uz Džo pusi un klusu pateica vienu vārdu.

«Došana.»

Džo gaidīja, kas sekos tālāk, taču acīmredzot tas arī bija viss.
«Kā, lūdzu?»

Pindars smaidīja.

«Došana?» atkārtoja Džo.

Pindars māja ar galvu.

«Tas ir jūsu veiksmes noslēpums? Jūsu Komerccnoslēpums? Došana?»

«Tā ir,» apstiprināja Pindars.

«Ā...» teica Džo. «Nu, tas... tas...»

«Tas ir pārāk vienkārši, pat ja tā būtu patiesība – un tā nevar būt patiesība?» jautāja Pindars. «Vai tā jūs domājat?»

«Kaut kas uz to pusi,» Džo kaunīgi atzina.

Pindars pamāja. «Lielākajai daļai cilvēku ir šāda reakcija. Patiesībā vairums cilvēku vienkārši smejas, dzirdot, ka veiksmes atslēga ir *došanā*.» Brīdi klusējis, viņš piebilda: «No otras puses, lielākā daļa cilvēku pat ne tuvu nav tik veiksmīgi, kā viņiem gribētos būt.»

Džo nekādi nevarēja to noliegt.

«Redziet,» Pindars turpināja, «lielākā daļa cilvēku rīkojas tā, it kā vēlētos pierunāt kamīnu: «Vispirms dod man siltumu, un *tad* es iemetīšu malku.» Vai vērsties bankā: «Samaksājiet man manus procentus, un *tad* es noguldīšu pie jums depozītu.» Un, protams, šādā veidā viņi neko nepanāk.

Džo rauca pieri, cenšoties izprast Pindara piemēru loģiku.

«Saprotat? Jūs nevarat doties vienlaikus divos virzienos. Censties gūt panākumus ar mērķi nopelnīt daudz naudas ir tas pats, kas traukties pa ātrgaitas šoseju ar ātrumu 120 kilometru stundā, raugoties tikai atpakaļskata spogulī.» Viņš lēnām iemalkoja vēl kafiju, dodot laiku Džo apdomāt dzirdēto.

Džo jutās tā, it kā viņa smadzenes trauktos pa ātrgaitas šoseju ar ātrumu 120 kilometru stundā – prom no viņa. «Labi,» viņš lēnām iesāka, «tātad jūs gribat teikt, ka veiksmīgi cilvēki savu uzmanību koncentrē uz to, ko viņi... dod – uz dalīšanos, lai ko tas arī nozīmētu,» – viņš redzēja, ka Pindars māj ar galvu, – «un *tas* ir viņu panākumu pamats?»

«Tieši tā!» izsaucās Pindars. «*Tagad* mēs dodamies vienā un tajā pašā virzienā.»

«Bet... vai nebūs ļoti daudz cilvēku, kas to izmantos savā (un nevis jūsu) labā?»

«Lielisks jautājums.» Pindars nolika tasi un paliecās uz priekšu. «Lielākā daļa no mums ir uzauguši, raugoties uz pasauli kā dažādu ierobežojumu vietu, nevis neizmērojamu bagātību lauku. Pasauli, kurā valda konkurence, nevis līdzrādīšana.» Džo sejā atkal parādījās apjukums. «Cilvēks cilvēkam vilks,» Pindars paskaidroja. «Mēs visi ārēji izliekamies pieklājīgi, taču, saskaroties ar dzīves skarbo realitāti, mēs esam katrs par sevi. Vai to jūs gribējāt sacīt?»

Džo bija jāatzīst, ka tas tik tiešām tā ir. Tās bija – vairāk vai mazāk – viņa domas.

«Taču tas,» teica Pindars, «vienkārši nav tiesa.» Viņš ievēroja Džo skeptisko skatienu un turpināja. «Vai esat kādreiz dzirdējis teicienu – *jūs nevarat vienmēr iegūt to, ko gribat?*»

Džo pavīpsnāja. «Jūs domājat *Rolling Stones?*»

Pindars pasmaidīja. «Patiesībā es domāju, ka cilvēki tā ir teikuši vēl ilgi pirms Mika Džegera. Bet jā, tā ir tā doma.»

«Jūs taču negrasāties man teikt, ka *tas* neatbilst patiesībai, vai ne? Ka īstenībā mēs *saņemam to, ko vēlamies?*»

«Nē,» teica Pindars, «*tā ir tiesa. Dzīvē jūs bieži nesaņemat to, ko vēlaties. Taču,*» un viņš atkal paliecās uz priekšu un klusākā balsī uzsvēra, «*tas, ko jūs patiešām saņemat – jūs saņemat to, ko sagaidāt.*»

Džo atkal rauca pieri, cenšoties izsvērt šīs pēdējās domas patiesīgumu.

Pindars atlicās atpakaļ un iemalkoja kafiju, vērodams Džo. Pēc īsa klusuma brīža viņš turpināja.

«Vai, citiem vārdiem: *jūs saņemat to, uz ko esat koncentrējies.* Vai zināt teicienu: «Ja savā ceļā redzēsiet tikai problēmas – tās arī atradīsiet?»»

Džo pamāja ar galvu.

«Tā ir patiesība, un ne tikai attiecībā uz problēmām. Tā tas ir

attiecībā uz *visu*. Ja savā ceļā saskatīsiet tikai konfliktus, jūs tos arī atradīsiet. Ja visur redzēsiet cilvēkus, kas vēlas jūs izmantot, jūs pārparēm to arī no viņiem saņemsiet. Skatieties uz pasauli kā vietu, kur cilvēks cilvēkam vilks, un jums vienmēr gadīsies kāds lielāks vilks, kas uzlūkos jūs kā savu nākamo maltīti. Taču, ja cilvēkos meklēsiet tikai labāko, būsiet pārsteigts, cik daudz talanta, izdomas spējas, iejūtības un labas gribas ir cilvēkos jums apkārt.

Galū galā pasaule pret jums izturas apmēram tā, kā jūs sagaidāt, ka pret jums izturēsies.»

Pindars uz mirkli aplūka, ļaujot Džo apsvērt šo domu, un pēc tam piebilda vēl.

«Patiesībā, Džo, jūs varētu būt pārsteigts, cik daudz no tā, kas notiek *ar jums*, ir atkarīgs no *jums pašā*.»

Džo dziļi ievilka elpu. «Tātad,» viņš lēnām iesāka, vienlaikus turpinot attīstīt domu, ko vēlējās pateikt, «jūs sakāt, ka cilvēki jūs neizmanto, jo jūs to no viņiem nesagaidāt? Ja nepievēršat uzmanību savtīgumam un alkatībai – pat ja tie ir visapkārt –, tie nespēj būtiski ietekmēt jūs?» Pēkšņi viņu pārņēma iedvesma. «Tā ir kā spēcīga imūnsistēma – visapkārt jums ir slimība, taču jūs tā neskar?»

Pindara acis iemirdzējās. «Brīnišķīgi! Tas ir lielisks formulējums,» viņš sacīja un, izņēmis no žaketes iekškabatas nelielu piezīmju grāmatiņu, kaut ko ierakstīja. «Man tas ir jāatceras. Jums nebūs iebildumu, ja es izmantošu šo spožo sentenci?»

«Nē, droši!» Džo, priecīgi satraukts, žestikulēja. «Ņemiet to – man tādu spožu sentenču daudz.» Un pēc nelielas pauzes piebilda: «Vismaz tā mana sieva mēdz teikt.»

Pindars iesmējās un ieslidināja mazo piezīmju grāmatiņu atpakaļ neredzamajā kabatā. Viņš uzlika abas rokas uz ceļiem un tieši uzlūkoja gados daudz jaunāko vīrieti.

«Džo, es vēlētos kaut ko jūsu labā izdarīt. Es vēlos jūs iepazīstināt ar saviem Pieciem Patiesas Veiksmes Likumiem. Protams, ja vien jūs tam varat atvēlēt nedaudz laika, teiksim, katru dienu vienas nedēļas garumā.

«Nopietni?» Džo gandrīz sāka raustīt valodu. «Nedēļas garumā? Es... Es nezinu, cik laika es varu...»

Pindars atmeta ar roku, it kā vēlētos teikt, *laikam nav nekādas nozīmes*. «Tā nav nekāda problēma. Mums pietiks ar stundu dienā. Teiksim, jūsu pusdienlaikā. Jūs taču izbrīvējat sev laiku pusdienām katru dienu?»

Džo, gluži apstulbis, pamāja ar galvu. Šis cilvēks grasās tikties ar viņu katru dienu veselu nedēļu? Un atklāt sava visvērtīgākā Komerccnoslēpuma detaļas?!

«Vispirms tomēr,» Pindars turpināja, «vispirms jums ir jāpiekrīt maniem nosacījumiem.»

Džo sirds pamira. Nosacījumi. Viņš bija aizmirsis par tiem. Tas notiks tikai tad, ja viņš piekritīs Pindara nosacījumiem. Brenda bija teikusi, ka tikai pēc tam viņi norunās nākamās tikšanās.

Džo mēģināja norīt kaklā iestrēgušo kamolu. «Man patiešām nav tādu līdzekļu, lai...» Pindars pacēla rokas. «Lūdzu, neraizējieties, runa nav par to.»

«Tad,» Džo iesāka, «man būs jāparaksta konfidencialitātes nolīgums vai...?» Pindars sāka skaļi smieties. «Nē, nekādas vienošanās par neizpaušanu – gluži pretēji. Es tos saucu par mana Komerccnoslēpuma Pieciem Likumiem ne tāpēc, ka negribētu, lai cilvēki tos uzzinātu, bet tieši pretēja iemesla dēļ. Es tos saucu par savu Komerccnoslēpumu, lai cilvēki tos *izmantotu* – lai cilvēki tos *vēlētos* uzzināt. Lai viņi piešķirtu tiem lielāku vērtību. Tāpēc patiesībā tas ir goda jautājums.»

«Atvainojiet, es laikam īsti...» Džo bija samulsis.

Pindars smaidīja. «Padomājiet par šo vārdu. *Noslēpums*. Sākotnēji tas nozīmēja kaut ko sargājamu – glabājamu dārgumu. Kaut ko atrastu un *savrup noliktu* tā vērtības dēļ. Patiesībā, ja vien tas būtu atkarīgs no manis, tad *visi* zinātu šos Piecus Likumus.

«Un tieši tāpēc,» Pindars piebilda, «esmu izvirzījis šos nosacījumus. Faktiski, tas ir tikai viens nosacījums. Vai esat gatavs?»

Džo piekrītoši pamāja.

«Es vēlos, lai jūs piekristu katru no Pieciem Likumiem, ar kuriem es jūs iepazīstināšu, *pārbaudīt praksē*. Nevis domāt par tiem, nevis runāt par tiem – bet izmantot tos savā dzīvē.»

Džo jau grasījās izteikt savu piekrišanu, taču Pindars pārtrauca viņu un turpināja.

«Un tas vēl nav viss. Jums katrs no Likumiem ir *jāliek lietā uzreiz, jau tajā pašā dienā, kad es to atklāšu.*»

Džo lūkojās uz Pindaru, lai saprastu, vai netiek izjokots. «Patiešām? Pirms vakarā aizmigšu? Citādi pārvērtīšos par ķirbi?»

Pindara sejā iezagās smaids. «Nē, jūs varat būt drošs, ka nepārvērtīsieties par ķirbi. Taču, ja neievērosiet manu Nosacījumu, mēs vairs netiksimies.»

«Bet,» Džo stostījās, «es nevēlos būt nekaunīgs, kā gan jūs to varēsiet zināt?»

«Vēl viens lielisks jautājums. Kā es to varēšu zināt?» Pindars dziļdomīgi pamāja. «Es nevarēšu. Taču jūs varēsiet. Tas ir goda jautājums. Ja jūs nevarēsiet atrast veidu, kā izmantot katru no likumiem tajā pašā dienā, kad es jūs ar tiem iepazīstināšu, es sagaidu, ka nākamajā rītā jūs lūgsiet Brendai, lai atceļ atlikušās tikšanās.»

Viņš skatījās uz Džo.

«Man jāzina, ka jūs to uztverat nopietni. Un ir vēl kas svarīgāks: jums jāzina, ka jūs to uztverat nopietni.»

Džo lēnām pamāja. «Es domāju, ka saprotu. Jūs vēlaties pārliecināties, ka es netērēšu velti jūsu laiku. Tas ir godīgi.»

Pindars pasmaidīja. «Džo, neapvainojieties, bet tas nav jūsu spēkos.»

Džo izskatījās apjucis.

«Es gribēju teikt – jūs nekādā veidā nevarat veltīgi izlietot manu laiku. Tikai es to varu. Taču tas ir netikums, no kura esmu atbrīvojies jau pirms daudziem gadiem. Mana Nosacījuma iemesls ir tāds, ka es nevēlos, lai jūs veltīgi izšķiestu *savu* laiku.»

Džo raudzījās lejup un redzēja Pindara izstiepto roku. Viņš satvēra to un stingri paspieda. Viņš juta pārskrienam savādas trīsas, it kā nupat būtu piekritis iesaistīties Indiana Džonsa cienīgā piedzīvojumā.

«Esam vienojušies!» teica Džo, atbildot Priekšsēža gaišajam smaidam.

Vērtības Likums

Pirmdien īsi pirms pusdienlaika Džo devās uz lielo akmens savrupmāju, ar nepacietību gaidot notikumu tālāko gaitu. Viņš zināja tikai to, ka tiksies ar Pindaru un vēl kādu cilvēku, nekustamā īpašuma magnātu, kurš bija piekritis runāt ar Džo par Pirmo Patiesas Veiksmes Likumu.

Džo nepārstāja domāt par visu šo «došanas» lietu un vai patiešām Pindara Komerccnoslēpumu viņš varēs izmantot savā labā.

«Katrā ziņā tas pilnīgi noteikti strādā Pindara labā,» viņš prātoja, iegriezies plašajā kokiem ieskautajā piebraucamajā ceļā. Par to liecināja ne tikai šī cilvēka dzīves gājums un milzīgie īpašumi. «Šis cilvēks pat *izstaro* veiksmi,» viņš domāja. «Tā ir ne tikai nauda, tas ir kaut kas daudz spēcīgāks par naudu.»

Visu nedēļas nogali viņš nebija spējis domāt ne par ko citu, un tomēr vēl joprojām nevarēja skaidri formulēt, kas bija šis «kaut kas».

Kad Džo tuvojās mājai pa apļveida piebraucamo ceļu, Pindars jau viņu gaidīja uz ēkas akmens kāpnēm. Pirms vēl Džo bija paspējis izslēgt dzinēju, Pindars jau bija atvēris pasažieru durvis un ielēcis mašīnā.

«Tas nekas, ja mēs brauksim ar jūsu automašīnu? Negribu nokavēt mūsu tikšanos.»

Džo pārņēma pēkšņa vilšanās. Tātad viņam ies secen Reičelas slavenā kafija.

«Lūdzu,» teica Pindars, kad bija iekārtojies savā vietā un piesprādzējies, pastiepdams Džo milzīgu krūzi kūpošas, karstas kafijas. «Jūs varat to baudīt pa ceļam.»

Pēc divdesmit minūtēm viņi jau bija pilsētas centrā un novietoja mašīnu pie itāliešu-amerikāņu kafejnīcas *Iafrate*. Acīmredzami tā nebija vienkārša kafejnīca – drīzāk restorāns, kas turklāt bija stāvgrūdām pilns. Pie tā durvīm veidojās apmeklētāju rinda.

Kad Pindars un Džo devās iekšā, kāds cilvēks stūmās viņiem garām un, sūdzēdamies, cik šeit viss ir pārpildīts, uzgrūdās Pindaram. Par lielu pārsteigumu Džo Pindars vienkārši viņam uzsmaidīja.

Kad viņi ienāca pa durvīm, tūlīt piesteidzās vecākais viesmīlis un pavadīja viņus līdz stūra galdiņam.

«Nu, protams,» domāja Džo, «Pindars droši vien šeit ir ļoti ievērojams viesis.»

«Paldies, Sel,» teica Pindars. Sels paklanijās Pindaram un piemiedza ar aci Džo. Džo pārsteidza Pindara laipnā izturēšanās

pret visiem, ar ko viņš saskārās, un, kad viņi bija ieņēmuši savas vietas, Džo pajautāja viņam par to.

«Nekad nenāk par sliktu būt laipnam pret cilvēkiem,» Pindars atbildēja. «Reiz, kad vēl biju jauns, es devos pie kādas jaunas dāmas uz mūsu pirmo tikšanos. Es biju ļoti uztraucies. Kad nogriezos ielā, kurā viņa dzīvoja, kāds pavecāks vīrs uzskrēja man tieši virsū, uzkāpdams uz kājas, un mūsu pieres sasiņās. Viņš jutās neveikli, ka nav skatījies, kur iet, un nobijies, ka varbūt ir ievainojis mani. «Viss kārtībā,» es viņu mierināju. «Man ir teikuši, ka man ir ļoti cieta galva – es tikai ceru, ka jūs pats nesasiņāties!» Viņš pārsteigts iesmējās. Es novēlēju viņam veiksmīgu atlikušo dienu un steidzos satikt savu jauno draudzeni.

Biju viesojies kādas piecpadsmit minūtes, kad dzirdēju, ka atveras parādes durvis. «Tēti!» meitene iesaucās, «es vēlos tevi iepazīstināt ar savu draugu.»»

Pindars pieklusa un uzlūkoja Džo, it kā gaidot, ka viņš pats pabeigs šo stāstu.

Džo tā arī darīja. «Ļaujiet man uzminēt – tas bija cilvēks, kurš jums bija uzskrējis virsū?»

«Tā gan,» piekrita Pindars. «Viņš bija uz brīdi izskrējis uz veikalu. Viņš paslavēja meitu par viņas labo gaumi un teica, ka es esot attapīgs, pieklājīgs jauneklis.»

«Var teikt, ka jūs bijāt izvēlēties pareizo ceļu attiecību uzsākšanai,» konstatēja Džo.

Pindars smaidīja. «Tā patiešām bija. Un tā arī palika. Šī skaistā jaunā dāma ir mana sieva nu jau gandrīz piecdesmit gadu... Ernesto!» viņš vērsās pie viena no pavāriem, kurš bija pienācis pie viņiem. «*Buon giorno, caro**,» Pindars iesaucās.

* *Buon giorno, caro* – tulkojumā no itāliešu valodas – Labdien, dārgais (draugs). (Tulk. piez.)

Ražena auguma vīrs starodams pievienojās viņu galdiņam.

«Jūs grasāties iepazīstināt mani ar savu jauno draugu?» Ernesto balsi bija jaušams izteiksmīgs Ziemeļitālijas akcents.

«Ernesto, tas ir Džo. Džo, iepazīstieties – Ernesto.»

Pienāca jauns oficiants ar pāris ēdienkartēm, taču, pirms Džo vai Pindars paspēja bilst kādu vārdu, Ernesto pagriezās pret viņu un klusi sacīja vairākas ašas frāzes itāļiski. Oficiants klusēdams aizslidēja prom.

«Ernesto,» teica Pindars, «pastāstiet manam jaunajam draugam, kā jūs te visu sākat.»

Ernesto brīdi lūkojās uz Džo un tad teica: «Ar hotdogiem.»

Džo mirkšķināja acis: «Hotdogiem?»

«Es atbraucu uz šejieni,» Ernesto turpināja, «o, nu jau būš pagājuši divdesmit gadi – kā jauns muļķa puika. Man bija iekrāts tieši tik daudz naudas, lai nopirktu hotdogu ratiņus un licenci. Patiesībā, ja es tā aizdomājos, licence man maksāja vairāk nekā ratiņi!»

Pindars klusi ķiķināja, un Džo iešāvās prātā doma, ka šo stāstu viņš jau bija daudzkārt dzirdējis.

«Sākumā neklājās viegli,» turpināja Ernesto, «taču man bija daži uzticami klienti, un par mani izplatījās labas atsauksmes. Pēc dažiem gadiem mani hotdogu ratiņi jau bija minēti ceļvedī «Labākais, kas jums jāredz šajā pilsētā.»»

Pavārs uz brīdi apklusa un pameta acis uz grilu.

«Tā neko. Patiesām?» teica Džo. «Labākā hotdogu pārdotava pilsētā? Tas ir ko vērts.»

Pindars pasmaidīja un pieklājīgi izlaboja viņu: «Labākā vieta pilsētā, kur *baudīt* āra pusdienas.»

Ernesto nedaudz pacēla abas rokas un pieticīgi paraustīja plecus. «Viņi izrādīja man laipnību.»

«Bet,» Džo nedroši iesāka, «kā jums tas izdevās? Es domāju – kā gan iespējams, ka hotdogu pārdotava pārspēj greznas āra kafejnīcas, kas atrodas turpat līdzās?»

Ernesto vēlreiz teatrāli paraustīja plecus, viņa uzacīm sekojot plecu kustībām kā marionetēm, it kā gribētu teikt – *kas to lai zina?* Viņš piemiedza ar aci Pindaram.

«Varbūt veiksmē?» viņš atkal palūkojās grila virzienā. «*Scusi uno momento**,» – un viņš piecēlās un aizgāja.

«Viņš ir īpašs,» Džo skaļi piezīmēja, abiem vērojot, kā Ernesto pazūd virtuves durvīs.

Pindars piekritoši pamāja. «Tā ir. Faktiski Ernesto ir šī restorāna šefpavārs.»

«Tiešām?» teica Džo.

«Tiešām,» atbildēja Pindars. «Īstenībā viņš ir restorāna īpašnieks.»

«Tiešām?» Džo bija ieintrigēts.

Oficiants pasniedza ēdienu, un Pindars pateicās. Viņš nobaudīja pirmo baklažāna kumosu ar Parmas sieru, pievēra acis un labpatikā noelsās. «Tas vīrs ir īsts mākslinieks.»

«Ļoti gardi,» Džo piekrita. Baudot lielisko ēdienu, viņš domāja, ka Sjūzena par šo vietu būtu sajūsmā. Viņi kādu brīdi ēda klusējot, līdz Pindars atkal ierunājās.

«Īstenībā viņam tagad pieder pusducis restorānu. Tāpat arī komerciālais nekustamais īpašums vairāku 100 miljonu dolāru vērtībā. Tas viss sākās ar hotdogu stendu.»

«Džo nolaida dakšiņu, kas bija pusceļā pie mutes, un blenza Pindarā, kurš turpināja izgaršot savas pusdienas. «Viņš ir tas cilvēks, kuru mēs atbraucām šeit satikt? Nekustamā īpašuma magnāts – viņš?!»

* *Scusi uno momento* – tulkojumā no itāliešu valodas – *Atvainojiet mani uz mirkli.* (Tulk. piez.)

Ernesto atgriezās pie viņu galdiņa. Pindars vēl paspēja pačukstēt Džo: «Ir ļoti vērtīgi atcerēties vienu lietu: *ārējais izskats jeb sākotnējie priekšstati var mūs maldināt.*» Viņš pavirzījās sāņus, lai izbrīvētu vietu Ernesto. «*Patiesībā tie gandrīz vienmēr mūs maldina.*»

Ernesto iekārtojās līdzās Pindaram. Nākamo piecu minūšu laikā viņš kopā ar Pindaru īsumā izstāstīja Džo savas karjeras vēsturi.

Jaunā Ernesto Jafrates reputācija auga, līdz viņu «atklāja» vairāku uzņēmumu vadītāji, kas atstāja vietējās pirmklasīgās ēstuves, dodot priekšroku nelielajai ielas hotdogu pārdotavai.

Lai gan Ernesto reti kad stāstīja par sevi, viens no šiem pastāvīgajiem klientiem – cilvēks, kuru Ernesto nosauca vienkārši par «Savienotāju» (Džo nosprieda, ka viņam noteikti vēlāk ir jāuzzina no Pindara kaut kas vairāk par šo noslēpumaino personu), – galu galā uzzināja, ka viņš ir strādājis par pavāru. Šos vadītājus iespaidoja jaunā cilvēka biznesa ķēriens un teicamās apkalpošanas spējas, tāpēc viņi apvienojās investīciju grupā un sniedza finansējumu pašam sava restorāna atvēršanai.

«Un dažu gadu laikā,» Pindars viņu pārtrauca, «viņa nelielā kafejnīca guva tādus panākumus, ka viņš varēja to izpirkt, turklāt tajā pašā laikā gūstot ievērojamu peļņu.»

Un viņš pie tā neapstājās. Pēc restorānu tīkla izveides Ernesto sāka investēt daļu savas peļņas nekustamajos īpašumos – komercplatībās, kas atradās viņa restorānu tuvējā apkārtnē. Ar laiku viņš kļuva par vienu no lielākajiem komerciālo nekustamo īpašumu īpašniekiem pilsētā.

Klausoties Ernesto stāstījumā, Džo saprata, ka šajā cilvēkā bija vēl kas tāds, ko viņš sākumā nebija pamanījis. Aiz jautrās, omulīgi raženās itāliešu pavāra ārienes slēpās ārkārtīgi spēcīgs raksturs

un mērķa apziņa. Tiklīdz Džo to saprata, tas kļuva aizraujoši. Viņš sāka saprast, kāpēc nelielā vadītāju grupa ieguldīja kapitālu šā cilvēka nākotnē.

Džo saprata, ka Pindars bija uzsvēris vārdu «baudīt» ar zināmu nolūku. Popularitāti iemantoja ne jau hotdogi, bet cilvēks, kurš tos pasniedza. Nevis pusdienas – bet pusdienu *baudīšana*. Ernesto padarīja hotdogu iegādi pie viņa par neaizmirstamu notikumu.

Neaizmirstamu notikumu bērniem, Pindars iestarpināja.

«Es vienmēr spēju atcerēties bērnu vārdus,» paskaidroja Ernesto.

«Un šo bērnu dzimšanas dienas,» papildināja Pindars. «Un viņu mīļākās krāsas, viņu mīļākos multfilmu varoņus un viņu labāko draugu vārdus.» Viņš brīdi palūkojās uz Džo, lai uzsvērtu savu nākamo piezīmi: «Un tā tālāk.»

Ernesto tikai ierastā kārtā paraustīja plecus. «Ko es tur varu teikt? Man vienkārši patīk bērni.»

Bērni sāka vilkt savus vecākus pie nelielā hotdogu stenda. Drīz vien vecāki tur sāka vilkt arī savus draugus. Izrādījās, ka Ernesto bija tikpat apdāvināts attiecībā uz pieaugušo interešu iegaumēšanu, kā uz bērnu vārdu atcerēšanos.

«Ikvienam patīk, ja viņu novērtē,» sacīja Ernesto.

«Un tas ir biznesa Zelta Likums,» piebilda Pindars. «*Pastāvot vienādiem pārējiem nosacījumiem...*»

Ernesto pabeidza Pindara iesākto frāzi: «*...cilvēki vēlēties lietīšķas attiecības un slēgt darījumus ar cilvēkiem, kurus viņi pazīst, kuri viņiem patīk un kuriem viņi uzticas.*»

Viņš pagriezās pret Džo: «Sakiet man, kas atšķir labu restorānu no izcila? Kāpēc vieni restorāni gūst panākumus, kamēr daži citi – kā šis – gūst neticamus, *kosmiskus* panākumus?»

«Acīmredzot tas ir labāks ēdiens,» Džo nešauboties atbildēja.

Ernesto no sirds iesmējās. Viņu galdiņa virzienā pagriežās dažas galvas, un smaidu vilnis vēlās pār kafejnīcu kā ūdens ņirboņa.

«Ak, *mille grazie, signore**, jūs esat cilvēks ar labu gaumi! Taču man jāatzīst, lai arī mūsu virtuve it ļoti laba, ir pusducis citu ēstuvju triju kvartālu attālumā ar tikpat lielisku virtuvi kā mūsējā. Taču pat viņu labākajos vakaros tie ir laimīgi, ja viņiem ir puse no tā klientu skaita, kas ik dienu plūst uz šejieni. Kā jūs domājat – kāpēc?»

Džo nebija atbildes.

«Slikts restorāns,» Ernesto turpināja, «cenšas piedāvāt *pietiekami* labu ēdienu un apkalpošanu – tādā daudzumā un kvalitātē, lai attaisnotu no klientiem saņemto naudu. Turpretī labs restorāns cenšas sniegt *vislabāko* kvalitāti un daudzumu par klientu maksāto naudu.

Taču *izcils* restorāns – patiešām *izcils* restorāns – tiecas mest izaicinājumu klientu iztēlei! Tā mērķis ir nodrošināt *daudz augstāku ēdiena un apkalpošanas kvalitāti, nekā jebkāda naudas summa varētu to nosegt.*» Viņš palūkojās uz Pindaru, pēc tam atkal uz Džo. «Vai Vecais Vīrs jums teica, ka iepazīstinās ar saviem Pieciem Likumiem?»

Džo dedzīgi māja ar galvu. Tūlīt viņš uzzinās Pirmo Patiesas Veiksmes Likumu!

Ernesto vēlreiz paraudzījās uz Pindaru. «Vai man tas viņam jāpasaka?»

«Lūdzu, dariet to,» atbildēja Pindars.

* *Mille grazie, signore* – tulkojumā no itāliešu valodas – *Milzīgs paldies, kungs.* (Tulk. piez.)

Ernesto pieliecās un teica ar sazvērniecisku čukstu:

«*Jūsu patieso vērtību nosaka tas,
cik daudz jūs pievienojat papildus tai vērtībai,
par ko saņemat samaksu.*»

Džo īsti nezināja, ko atbildēt. Sniegt vairāk vērtības, nekā par to ir samaksāts?

Vai *tas* bija viņu lielais noslēpums?

«Atvainojiet... es laikam īsti neizprotu,» Džo nācās atzīt. «Es gribu teikt, ka augstu novērtēju to, kā jūs esat izcīnījies augšup, ko jūs esat sasniedzis.... *tas* patiešām ir pārsteidzoši. Bet, ja godīgi, tā vairāk līdzinās bankrota receptei! *Tas* drīzāk izskatās, it kā jūs censtos *izvairīties* pelnīt naudu.»

«Nepavisam,» Ernesto pašūpoja savu rādītājpirkstu. ««Vai ar to var pelnīt naudu?» nepavisam nav slikts jautājums. *Tas* ir *nozīmīgs* jautājums. Taču *tas* neder kā *pirmais* jautājums. Ja sāksiet ar to, *tas* jūs aizvedīs nepareizā virzienā.»

Viņš ļāva Džo nedaudz apdomāt dzirdēto, tad turpināja.

«*Pirmajam* jautājumam vajadzētu būt: «Vai *tas* kalpos citiem? Vai *tas* palielinās citu vērtību?» Ja atbilde uz šo jautājumu ir «jā», *tas* jūs varat doties tālāk un jautāt: «Vai ar to varēs pelnīt naudu?»»

«Citiem vārdiem,» teica Džo, «pārsniedziet cilvēku gaidas, un viņi jums samaksās pat vairāk.»

«Arī tā uz to var palūkoties,» atbildēja Ernesto, «taču akcentam nevajadzētu būt uz to, lai viņi samaksātu jums vairāk, bet uz to, lai *dotu* viņiem vairāk. Jūs dodat, dodat, dodat. Kāpēc?» Viņš vēlreiz paraustīja plecus. «Tāpēc ka jums patīk *tas*, ko jūs darāt. Tā nav stratēģija, *tas* ir dzīvesveids. Un kad jūs tā rīkojaties,» viņš piebilda ar platu smaidu, «sāk notikt ļoti, ļoti izdevīgas lietas.»

«Pagaidiet,» iesaucās Džo. «Tātad «izdevīgas lietas sāk notikt» – man šķita, ka jūs teicāt, ka nedomājat par rezultātu?»

«Pareizi,» Ernesto piekrita. «Nedomāju gan. Taču tas nenozīmē, ka tās nenotiks!»

«Un tās, protams, notiks,» piebilda Pindars. «Visas lielākās bagātības pasaulē ir radījuši vīrieši un sievietes, kuriem bijusi daudz lielāka kaislība uz to, ko viņi *deva* – viņu produktu, pakalpojumu vai ideju –, nekā uz to, ko viņi *saņēma*. Un daudzas no šīm bagātībām tērējuši citi, kuriem bijusi daudz lielāka kaislība uz to, ko viņi *saņēma*, nekā uz to, ko viņi *deva*.»

Džo kāri tvēra visu, ko dzirdēja. Tam, šķiet, bija jēga – katrā ziņā, kad par to runāja šīs divas personības. Taču tas nekādi neatbilda viņa personīgajai pieredzei. «Man gan ir grūti iedomāties, kā...»

«Stop!» viņu pārtrauca Pindars, izslejot savu rādītājpirkstu augstu gaisā.

Džo nobālēja. «Jā?»

Ernesto nosmējās. Viņš paliecās uz Džo pusi un teica: «Vai viņš jums minēja savu *Nosacījumu*?»

Džo uz brīdi apmulsa, bet tad atpārās. «Ak, jā. Nosacījums.»

Pindars pasmaidīja. «Nav runa par *domāšanu*. Runa ir par *izpildi*.»

Džo noelsās. «Tiesa,» viņš atkārtoja. «Man ir jāatrod veids, kā to izmantot.» Viņš brīdi raudzījās abos sarunbiedros un tad lēnām novilka: «Vai arī es pārvērtīšos par ķirbi.»

Tie abi apmierināti sāka ķiķināt, un Džo jūta, ka arī viņa seja atplaukst smaidā. Šajā brīdī viņš aizmirsa par saviem noklusētajiem *autoritātes un ietekmes meklējumiem*.

Pindars jau bija piecēlies. «Mums laiks iet. Šim jaunajam cilvēkam ir laiks atgriezties darbā.»

«Ar ko jūs tikšieties rīt?» Ernesto pajautāja Džo. Džo pavērās uz Pindaru.

«Rīt kārtā patiesam ģēnijam,» atbildēja Pindars. «Rīt mēs tiksimies ar prezidentu.»

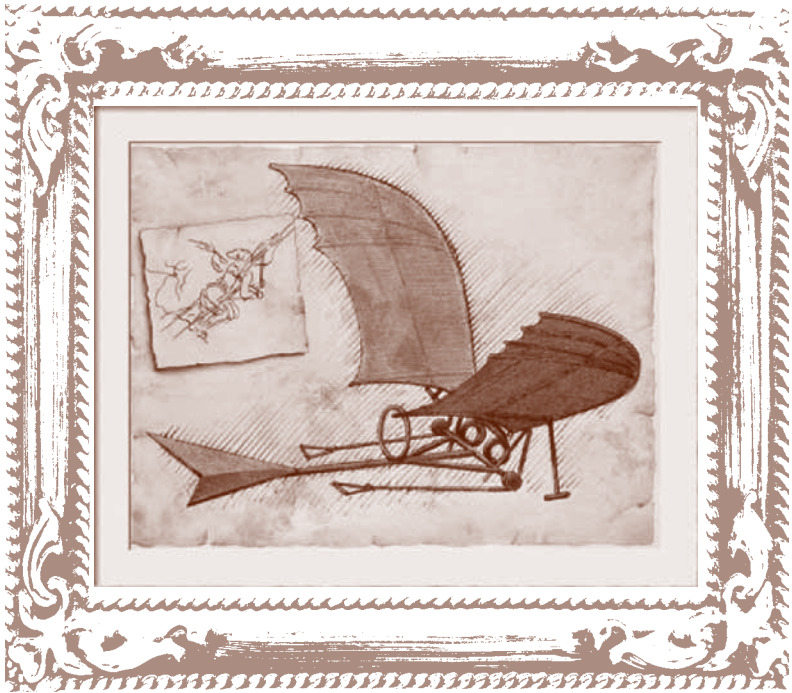
«O!» teica Ernesto, piekrītoši mājot ar galvu. »Prezidents. Ļoti labi. *Ļoti* labi. Turiet ausis vaļā, jaunais cilvēk.»

Prezidents! Džo centās iztēloties, kas varētu būt šis cilvēks.

Pirmais Veiksmes Likums

VĒRTĪBAS LIKUMS

*Jūsu patieso vērtību nosaka tas,
cik daudz jūs pievienojat papildus tai vērtībai,
par ko saņemat samaksu.*

Jūs savā dzīvē saņemat to, uz ko koncentrējaties. Ja savā ceļā saskatīsiet tikai problēmas, jūs tās arī atradīsiet. Skatieties uz pasauli kā vietu, kur cilvēks cilvēkam ir vilks, un vienmēr gadīsies kāds lielāks vilks, kas uzlūkos jūs kā savu nākamo maltīti. Taču tas ir patiesi ne tikai attiecībā uz problēmām. Tas ir patiesi attiecībā uz visu. Ja cilvēkos meklēsiet tikai labāko, būsiet pārsteigts, cik daudz talanta, izdomas spējas, iejūtības un labas gribas ir cilvēkos jums apkārt. Galu galā pasaule pret jums izturas apmēram tā, kā jūs sagaidāt, ka pret jums izturēsies.

(B. Bērgs & Dž. D. Manns, 5 VEIKSMES LIKUMI)

© Bob Burg and John David Mann
All rights reserved

© Zoldnera izdevniecība,
izdevums latviešu valodā

ZOLDNERA IZDEVNIECĪBA
www.idejugramata.lv
info@biznesagramatas.lv

SVEICAMGRĀMATA ir
Zoldnera izdevniecības
reģistrēta preču zīme

Literārā redaktore **Sandra Meškova**, Dr. philol.
Redaktors **Valdis Zoldners**
Korektore **Ilze Kļepikova**
Maketētāja **Santa Lipšāne**
No angļu valodas tulkojis **Māris Garbers**

Grāmatas noformējumā izmantoti
Leonardo da Vinči zīmējumi

Grāmata iespiesta uz cilvēka redzei
un apkārtējai videi draudzīga
Munken Print Pure papīra,
kas sertificēts saskaņā ar FSC

Iespiests un iesiets:
Jelgavas tipogrāfija, SIA
Cietais sējums, 128 lpp.
Formāts: 135 x 210 mm

ISBN: 978-9934-8083-8-8